

плиткото, настрана отъ вира, а Ненчо, Добри и Слави — въ дълбокия виръ. Ненчо плуваше майсторски и само той смѣеше да скача отъ брѣга въ вира, да напипва дъното му и да го прѣплува по нѣколко пжти. Случваше се често дѣцата съ притаенъ дѣхъ треперяха отъ страхъ за него, а той искачаше срѣдъ рѣката и викаше:

— Ква, ква, ква. — като жаба!

Тѣй минаваха дѣцата день слѣдъ день на рѣката.

Веднажъ тримата друга доха заедно съ още много дѣца. Съблѣкоха се бърже и до като другитѣ заобикаляха брѣга Ненчо скочи отгорѣ и се изгуби въ водата.

Валѣло бѣ дъждъ нѣйдѣ, та рѣката бѣ придошла и мжтна. Пѣнѣше се, носѣше сѣно, върбови клончета и листа. Дѣцата се сепнаха, уплашиха се отъ мжтната и придошла вода и се спрѣха нерѣшително.

А Ненчо изплува посрѣдъ рѣката, изправи се и като видѣ нерѣшителността на другаритѣ си извика имъ смѣшкомъ:

— Ухъ баби, ... баби беззжби. ... Страхливи баби!..

— Рѣката е мжтна и придошла, — викна му Добри.